
Tanec bohů

...

„Dobrá. Moiro, teď ty, hezky pomalu. Kdybys náhodou uklouzla, bratránek tě snad chytí.“ Moira se pustila stejnou cestou dolů a Blair pohlédla na Glenu.

„Nikdy jsem po skalách nelezla,“ zamumlala Glenna. „Doteď jsem k tomu neměla důvod. Ale jednou je holt vždycky poprvé.“

„To zvládneš.“ Blair se dívala, jak to Moire jde, a potěšilo ji, že je skoro stejně šikovná jako Larkin. „Není to tak hluboké. Kdybys náhodou spadla, nezabiješ se.“

Raději nedodala, že by si polámala kosti. To ale bylo všem jasné. Glenna začala slézat dolů spolu s Hoytem a Blair šla hned za nimi.

Cestou zjistila, že je ve skále dost dobrých úchytů, tedy pokud se nebojíte o manikúru. Nedbala na vodní poprašek a snažila se slézt co nejrychleji. Těsně před doskokem ji v pase zachytily silné paže.

„Díky,“ řekla Larkinovi, „ale to nebylo třeba.“

„S mečem je to trochu těžší,“ prohodil a zadíval se vzhůru na cestu, „ale docela legrace.“

„Tak popojedem. Nejspíš tam mají strážce. Možná i nějaké vycvičené lidi.“

„Mimo klece jsme nikoho neviděli,“ řekla Glenna, „tedy v tu chvíli, když jsme se tam dívali.“

„Teď jsme zde opravdu a naživo, tak musíme dávat pozor. Hoyte, veď nás, znáš to tu nejlíp.“

„Je to tu ale jiné než dřív.“ Hoyt znovu pocítil starý stesk a smutek. „Příroda i lidi se hodně změnili. Cesta tu nebyla, ani ta ochranná stěna nebo maják...“

Když zvedl hlavu, uviděl své někdejší útesy a plošinu, kde si zachránil život před pádem do moře potom, co bojoval s přeměněným Cianem. Na těchto útesech kdysi stál a přivolával bouři tak lehce, jako by k sobě volal věrného psa.

Hodně se změnilo, to nemohl popřít, a přesto to stále bylo jeho místo. Ted procházel mezi skalisky, přelézal je a občas ucítil studenou vodní spršku. „Tady by měla být jeskyně. Ale není tu nic...“

Sehnul se a položil dlaň na kámen pod nohama. „Tohle není skutečnost. Je to falešné...“

„Možná jsme zabloudili,“ ozvala se Blair.

„Moment.“ Glenna přešla dopředu a položila dlaně vedle Hoytových. „Bariéra!“

„Přičarovaná,“ souhlasil Hoyt, „vypadá jako kámen a půda, ale je to jen iluze.“

„Můžete to odstranit?“ ptal se Larkin a zkusmo bouchl pěstí do kamene.

„Zadržte.“ Blair se zamračila a prohrábla si zvlhlé vlasy. „Jestli dokáže tohle, možná umí mnohem víc.“ Sama také na stěnu zatlačila. „Tohle je zatraceně chytré. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven, pokud si to Lilith nebude přát.“

„Takže zas odejdeme?“ zlobil se Larkin.

„To jsem neřekla.“

„Jsou tu i jiné vchody a okna ve stěnách. Tedy byly,“ dodal Hoyt. „Tohle je ale mocné kouzlo.“

„A nikdo se nediví, ani neptá, co se tu děje, ani lidí, co tu žijí a často sem chodí,“ přikývla Blair. „Mazané. Chtěla mít prostě soukromí. Ale my ji přece jen rozčílíme.“

Dala si ruce v bok a rozhlédla se. „Hej, Hoyte, dokázali byste s Glennou vyrýt vzkaz třeba tady do toho balvanu?“

„Jasně.“

„A jaký?“ zeptala se Glenna.

„Moment, musím vymyslet něco originálnějšího než ‚Trhni si, mrcho‘.“

„Boj se,“ zašeptala Moira a Blair přikývla.

„Skvělé. Stručné a výstižné. A taky trochu drzé. Postarejte se o to, ano? A pak se pustíme do dalšího úkolu.“

„Jakého?“ Larkin rozčileně kopl do skály. „Není nic důraznějšího, než tohle kouzlo zlomit.“

„Jistě, ale teď o nás možná vůbec neví a měli bychom toho využít.“ Blair zaslechla cosi jako menší výbuch a otočila se. Ve skalisku uviděla do hloubky vyrytý nápis BOJ SE! A pod ním ještě obrázek ženy podobné Lilith s kulem v srdci.

„No to se povedlo! Paráda.“

„Jenom taková ozdůbka,“ usmála se Glenna a oprášila si dlaně. „Trochu kreslím a nemohla jsem si to odpustit.“

„A co potřebujete na to přenosové kouzlo?“

Teď si Glenna dlouze povzddechla. „Čas, prostor, soustředění a zatraceně hodně štěstí.“

„Ale tady to zkusit nebudeme,“ zavrtěl hlavou Hoyt. „Jeskně jsou její, moje zas útesy nahoře. I když uběhlo hodně času, tohle pořád platí. Budeme pracovat nahoře.“ Obrátil se ke Glenně. „Ale musíme je vidět. Nepřenesoš nic, na co bys neviděla. Nejspíš nás pak i ucítí a pokusí se nás nějak zastavit.“

„Možná ne hned. Jelikož teď nebudeme hledat ji, ale ty lidi, nemusí si hned všimnout, co děláme, a tak získáme víc času. Ale Hoyt má pravdu, na útesech to půjde líp,“ dodala. „A pokud chceme někoho dostat ven, stejně ne sem, na tohle místo.“

„To je fakt.“ Možná se jim nepodaří odnést si z výletu slušné informace o terénu a nepříteli, přesto by nemuseli odejít s prázdnou. „A co s nimi, jestli se to podaří?“

„Pak je dostaneme do bezpečí,“ řekla Glenna a zvedla paže. „Ale pěkně krok za krokem.“

„Pokusím se vám pomoci,“ dodala Moira. „Nemám v sobě tolik kouzla, ale můžu to zkusit.“

„I menší podpora se hodí,“ přikývla Glenna.

„Dobře, vy tři tedy jděte nahoru, a my s Larkinem radši zůstaneme tady. Pro všechny případy. Cokoli se odsud vynoří, musí být prostě člověk. O to se postaráme.“

„To ale může chvíli trvat,“ upozornila Glenna.

Blair se zadívala na oblohu. „Světlo vydrží ještě dost dlouho.“

Počkala, až se ostatní octnou z doslechu, a obrátila se k Larkinovi. „Ale my dovnitř nepůjdeme. Jestli se tím kouzlem podaří otevřít tuhle jeskyni, nemůžeme tam. Myslím to vážně,“ zdůraznila a dloubla ho do paže. „Je na tobě vidět, co si myslíš.“

„Jo? A co teda?“

„Že tam vlítneš, popadneš pár holek v nesnázích a vrátíš se jako hrdina.“

„S tím hrdinou se pleteš, o to mi opravdu nejde. Ale když má hezká holka potíže, je těžké odolat.“

„Tak odolávej. Jeskyni neznáš, nevíš, kde drží zajatce, nevíš, kolik jich tam je a jaké mají schopnosti. Hele, neříkám, že bych tam taky nechtěla zajít, pokud se to otevře, nadělat trochu škody, případně někoho zachránit. Ale nikdy bychom se nedostali ven živí a odnesli by to nejspíš všichni ostatní.“

„Máme přece meče, co Hoyt s Glennou upravili – ohnivě meče.“

Blair odevzdaně trhla rameny. Bylo tak těžké vysvětlovat někomu základní strategii. „A několik bychom jich asi dostali, jistě. Jenže pak by dostali oni nás i s těmi meči.“

„Já vím, že co říkáš, dává smysl. Jen je těžké stát a nedělat nic.“

„Pokud ti tři nahoře kouzlo zvládnou, budeme mít práce dost. A ty jsi pro náš boj příliš důležitý, abychom o tebe přišli při pokusu o nemožné.“

„Ó, kompliment. Ty z tvých úst člověk často neslyší.“ Larkin se zazubil, když Blair dostala další zásah mořské spršky. „Nepůjdu dovnitř. Dávám ti svoje slovo.“ Podal jí ruku, a když ji přijala, zlehka ji stiskl. „Ale to nám nebrání pustit jim tam trochu ohně, jestli tahle zatracená skála povolí, že ne? Dobrá tečka na závěr.“

„Asi ano, ale radši se moc nerozdováděj, Larkine.“

„Už jsem se tak narodil. Co má taky chlap jiného dělat?“

Otočil se ke skále, opřel se o jeden vlhký výčnělek a nechal se omývat dozvuky příboje. Vypadal přitom stejně uvolněně, jako by seděl v salonu u krbu.

„Když teda máme čas, pověz mi, kdy a jak ses dověděla, že z tebe bude lovkyně upírů.“

„Chceš slyšet mou životní story? Tady a teď?“

Pokrčil rameny. „Aspoň nám líp uteče čekání. A přiznám se, že jsem zvědavý. Než jsem opustil Geall, ničemu tady z toho jsem nevěřil, považoval jsem to za báchorky. A teď...“ Zamyšleně pohlédl na skalní stěnu. „Co si s tím vším má chlap počít?“ zopakoval.

Musela mu dát za pravdu. Postavila se tedy vedle něj, ale tak, aby měla pod kontrolou druhou část kamenné stěny. „To mi byly čtyři roky.“

„Tak maličká jsi pochopila, že existují takhle temné a kruté věci? Že příšery nejsou jen výplod dětské fantazie?“

„U nás v rodině to bylo trochu jinak. Myslela jsem si, že bratr bude mít tenhle dar, a záviděla jsem mu. To je asi přirozené, sourozenecká rivalita...“ Strčila ruce do kapes kabátu a pohrávala si s lahví svěcené vody, co s sebou vzala. „Bylo mu asi šest a půl a otec s ním začal cvičit. Jen takové základy: kotouly, základní chvaty a jednoduché zbraně. Tehdy bylo doma dost dusno, protože manželství mých rodičů se rozpadalo.“

„Proč?“

„To se stává.“ Možná bylo v jeho zemi opravdu všechno pohádkové a lidi se milovali navěky. „Když manželé nejsou spokojení a city vyprchají. Navíc matka měla takového života dost. Toužila po normálním vztahu a udělala chybu, když se provdala za někoho, kdo jí ho nemohl nabídnout. A tak vyvolávala hádky a otec se jí snažil ignorovat a raději trénoval s bráškou.“

Což znamenalo, že Blair si v podstatě nikdo nevšímal. Ubohé děcko.

„A tak jsem za nimi pořád chodila, otravovala otce, aby mě taky učil, nebo zkoušela cviky, co jsem je viděla dělat.“

„Můj mladší bráška za mnou v dětství taky chodil jako stín. Tohle je asi stejné v každém světě.“

„A obtěžovalo tě to?“

„No, někdy jsem se z něj mohl zbláznit, a jindy zas v pohodě. Buď jsem si s něj dělal legraci, anebo jsem byl docela rád, že ho mám s sebou.“

„Jako u mě a bráchy. No a pak byli jednoho dne zase v tělocvičně – teda v místnosti, kde by většina normálních rodin měla obývací.“ To by ale museli být normální rodina. „My tam měli nářadí jako koně, bradla, kruhy, činky a jednu stěnu celou ze zrcadel.“

Náhle to opět uviděla, jako by tam stála. Bratra s otcem jako odraz v zrcadle a sama sebe stranou, schovanou a osamělou.

„Ani nevěděli, že je pozoruju, a otec zrovna huboval brášku, že nedokáže správně zopakovat určitou sadu pohybů. V podstatě kotoul vzad a pak hod oštěpem na terč. Mick – teda brácha – to pořád nechápal a nešlo mu to a otec se ho to zatvrzele snažil naučit. Mick se nakonec rozčílil a hodil oštěpem přes místnost.“

A ten se jí málem oťrel o prsty, jako by byl určen pro její malou ruku.

„Ten jednoduchý oštěp se ke mně dokutálel a já jsem věděla, že umím, co otec bráchu učil. Jen jsem mu to chtěla ukázat, toužila jsem, aby si mě všiml. A tak jsem to udělala. Křikla jsem: ‚Hele, tati, koukej,‘ a pak udělala

přesně to, co celou dobu nacvičovali, a v rytmu, který Mick nějak nemohl pochopit.“

Blair na moment zavřela oči, jak si tu chvíli vybavila a na chvíli jako by se svět zastavil a ona byla to jediné, co se v něm na pár vteřin pohybuje.

„A dokonce jsem se trefila do černého. Sice spíš náhodou, ale trefila. Měla jsem takovou radost, no, jak malá holka. Mick vytřeštil oči a pak... pak se tak zvláště pousmál. Tehdy jsem tomu nerozuměla, myslela jsem si, že ho ten můj kousek jen pobavil, protože si většinu času vedl docela dobře. Otec ale neřikal nic, několik dlouhých vteřin, co se zdály jako věčnost, až jsem se lekla, že na mě začne křičet.“

„Za to, že se ti něco povedlo?“

„Že se tam pletu. Ale ne křičet, on málokdy zvyšoval hlas – kontroloval se. Spíš mě napadlo, že mě pošle nahoru za matkou, aby se mě zbavil. Ale neudělal to. Poslal pryč Micka a zůstali jsme tam jen my dva. Já a táta – a on na mě civěl.“

„Musel na tebe být přece děsně pyšný...“

„Krucí, ne!“ Posmutněle se usmála. „Byl zklamaný. Cítil zklamání, že to jsem já a ne brácha Mick. Teď se musel věnovat mně.“

„Ale přece...“ Larkin se zarazil, když se otočila a upřela na něho oči. „Promiň. Je mi líto, že tě jeho chování takhle zraňovalo.“

„Člověk těžko změní, co je dané.“ Jen další tvrdá lekce. „A tak začal trénovat mě a Mick mohl hrát baseball. To byl ten jeho úsměv, radost a úleva. Mick nikdy nestál o to, co se mu otec snažil vnutit. Byl spíš po mamince. A ta si ho s sebou taky odvedla, když se s tátou rozvedli. Já jsem zůstala s ním. A taky jsem měla, co jsem chtěla. Víceméně.“

Blair mírně ztuhla, když ji vzal Larkin kolem ramen, a nepustil ji, ani když se pokusila odtáhnout. „Tvého brácha ani otce neznám, ale vím jistě, že jsem tady teď radši s tebou než s nimi, protože umíš bojovat jako anděl pomsty. A taky krásně voníš.“

Překvapil ji tak, že se rozesmála, docela upřímně rozesmála a v jeho objetí se na chvíli uvolnila.

* * *

Nahoře na útesech byl zatím utvořen magický kruh. Silnicí projelo sem tam nějaké auto, ale až na špičce hlavního útesu se nikdo z turistů nevydal. Hoyt si pomyslel, že při nich nejspíš stojí i bohové.

„Báječně jasný den,“ prohodila Moira a pohlédla na nebe. „Nikde ani mráček.“

„Ano, je dokonce vidět až na druhou stranu ke *Gaillimh*.“

„Do Galway.“ Glenna se snažila sebrat všechnu odvalu. „Tam jsem se vždycky chtěla podívat. Projít se u zálivu a nakupovat na Shop Street.“

„Však si tam zajedeme,“ řekl Hoyt a vzal ji za ruku. „Po Samhainu. Teď se pokusíme o něco jiného. Jsi si jistá tím místem, kam je zkusíme přemístit?“

Glenna přikývla. „Snad ano.“ Podala ruku Moirě. „Soustřed se a opakuj ta slova s námi.“

První příval energie ucítila z Hoyta a podobal se tiché bouři. Glenna se pro ni natáhla a vzala Moiru s sebou.

„V tuto hodinu a v tento den, voláme na pomoc hlas ten, který nám v těžké chvíli sílu zraku dá, bohyně vyslyš nás, ó matko má.“

„Morrigan, paní naše,“ promluvil Hoyt, „ukaž nám ty, kdo jsou drženi v podzemí proti své vůli. Pomoz nám najít, co bylo ztraceno.“

„Oslep bestii, krve bylo dost,“ pokračovala Glenna a snažila se soustředit, když kolem nich vzduch zavířil, „a nenech trpět nevinnost.“

„Bohyně matko,“ spustili pak všichni společně, „spojili jsme síly, aby světlo do tmy zas vpustily, spolu s námi ty dole braň, jak říkáme, tak se staň.“

Náhle pluli tmou a cítili vlhký, zapáchající vzduch. Pak zahlédli první mihotavé světlo a nějaké stíny a nakonec se ozval pláč, tak ryze lidský, sténání, kvílení a také drmolání napůl šílených, co už ani plakat nemohli.

Uviděli tři řady klecí ve čtyřech patrech nad sebou a v nich natěsnané lidi, ozářené nepříjemným zeleným světlem. Spatřili zoufalé či běsnící tváře a na podlaze louže krve. Právě v tu chvíli přistoupil vampýr k jedné kleci, otevřel ji a vytáhl ven ženu. Zvuk, který ze sebe vydala, bylo jen jakési tiché kvílení. Její oči se zdály dávno mrtvé.

„Lora se nudí,“ prohodil démon a vlekl ženu za vlasy po špinavé podlaze. „Touží si s něčím pohrát.“

Do mříží jedné z dalších klecí začal bušit muž. „Bastardi! Vy bastardi!“ křičel přitom.

Glenně stekla po tváři ledová slza.

„Hoyte.“

„Zkusíme to. Třeba toho, co křičí. Je ještě silný, třeba nám to pomůže. Soustředte se na něj, jako byste neviděly nic jiného.“

Glenna ke kouzlu potřebovala slova, stejně jako dar vidění, a tak začala odříkávat zaklínadlo. Moira se vzápětí přidala a země pod nimi se rozechvěla.

Larkin si prozpěvoval cosi o tmavooké dívce z Dary. Blair to nevadilo. Měl hezký, jasný hlas, takový, co se někdy ozve v hospodě, nebo když si muž prozpěvuje při procházce na louce. Zvuk moře, ta píseň a hřejivé slunce ji uklidňovaly.

Společnost na takové akci pro ni ale bylo něco nového. Obvykle vyrážela na lov sama.

„Nemáš u sebe takovou tu věčičku, do které se vejde muzika?“

„Ne, bohužel, ale nejspíš si brzo koupím Oakley Thumps se zabudovanou MP3. To jsou sluneční brýle,“ naznačila, že si je nasazuje, a napadlo ji, že by Larkinovi zatraceně slušely. „A ty by tu hrající věc měly taky.“

„Tady už si můžeš i obléct hudbu,“ rozzářil se. „To jsou vážně zázraky.“

„Nevím, jestli zázraky, spíš spousta technologie, ale tu MP3 jsem vzít mohla.“ Aspoň by nemusela tolik konverzovat a vyprávět historky ze života.

Byla z toho přece jen trochu nervózní.

„To nic. Taky bych tu měl rád svoji rourku.“

„Rourku? Ty kouříš dýmku?“ podivila se, protože si ho s ní neuměla představit.

„Kouřím? Ach ne,“ zasmál se, pak si dal ruce k ústům a zahýbal prsty.

„Myslel jsem píšťalu. Občas na ni hraju.“

„Ach tak.“ Jeho oči měly v tu chvíli barvu medu. Možná by mu sluneční brýle slušely, ale taky by byla škoda tyhle oči zakrývat. „Už chápu.“

„Ty na něco hraješ?“

„Já? Ne. Nikdy jsem neměla čas se to naučit. Teda jestli nepočítáš, že si občas zabubnuju na nějakého upíra.“ Švihla pěstí do vzduchu, aby pochopil.

„No, je pravda, že s mečem to umíš, že až zpívá,“ řekl a plácl ji přátelsky po rameni. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Ale tohle by bylo dobré místo

pro bitvu...“ Zafukal prsty na jílec meče. „Moře, skály, jasné slunce. Aye, moc dobré místo.“

„Pokud nestojíš o únikové cesty, toužíš klouzat po mokrých skalách nebo se chceš utopit.“

Věnoval jí skoro soucitný pohled a vzdychl si. „Ty nemáš vůbec smysl pro dramatickou atmosféru. Můžou se vlastně upíří utopit?“

„Ani ne. Oni totiž... Cítíš to taky?“ Blair se odrazila od skály, protože se jí země zachvěla pod nohama.